

- навчання працівників відповідно до організаційних та виробничих технологій;
- об'єктивна оцінка ефективності роботи кожного працівника як основи ефективної мотивації праці;
- забезпечення прав та гарантій соціального захисту кожного працівника.

Для реалізації цих завдань виокремлюються функціональні підсистеми планування персоналу та маркетингу персоналу, управління кадрами, ведення обліку, управління розвитком персоналу, кожна з яких має свої завдання та свій діапазон відповідальності.

В цілому, формування стратегії антикризового управління в умовах високодинамічної економіки і неповної та неточної інформації вимагає розробки нових методів, які б дозволили компанії працювати в нестабільній обстановці. Якщо у ще недавньому минулому ці методи були зосереджені лише на фінансовій складовій продуктивності, то з плином часу очевидною стала обмеженість такого підходу. Основою реалізації сучасного антикризового управління є, з одного боку, моделі управління внутрішніми бізнес-процесами підприємства, що дозволяють оптимізувати фінансові, матеріальні та людські ресурси, а з іншого – модель управління маркетинговою діяльністю підприємства, яка враховує специфіку стану зовнішнього середовища. Реалізація пропонованих моделей дозволить кількісно оцінити результати управлінських рішень, щоб запобігти виникненню кризових ситуацій в компанії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Sinclair S. Using the Crisis to Create Better Boards [Електронний ресурс] / A. Campbell // McKinsey Quarterly. - Режим доступу : http://www.mckinsey.com/insights/organization/using_the_crisis_to_create_better_boards/*
2. *Weiner D. Crisis Communications: Managing Corporate Reputation in the Court of Public Opinion [Електронний ресурс] / Weiner David // The Workplace. - Режим доступу: <http://iveybusinessjournal.com/topics/theworkplace/crisis-communications-managing-corporate-reputation-in-the-court-of-publicopinion#.U2VCCKLInXQ>*
3. *Campbell A., Sinclair S. Using the Crisis to Create Better Boards [Електронний ресурс] / A. Campbell // McKinsey Quarterly. - Режим доступу : http://www.mckinsey.com/insights/organization/using_the_crisis_to_create_better_boards*

Звір Олександр Іванович, студент 3 курсу,
Сабецька Тетяна Ігорівна, к.е.н.,
доцент кафедри гуманітарних та
фундаментальних дисциплін

БЕЗПЕКА ВИРОБНИКА ТОВАРІВ ТА ПОСЛУГ В РАМКАХ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНИ

Організаційно-економічний механізм захисту вітчизняного товаровиробника являє собою систему зв'язків між суб'єктами підприємницької діяльності, державними органами управління та споживачами продукції, що забезпечує більш сприятливі умови діяльності й розвитку національних виробників продукції та послуг. Головним його призначенням є ефективна

підтримка національних виробників з метою подальшого зростання економіки будь-якої країни, в тому числі й України.

За оцінками фахівців основними причинами кризи вітчизняного виробництва є:

- відсутність цілісної ідеології економічних реформ;
- періодична зміна орієнтирів зовнішньої і внутрішньої політики;
- постійне внесення змін у законодавство з питань економіки;
- фрагментарність діяльності влади в напрямку структурної перебудови української економіки;
- надмірний податковий тиск;
- висока вартість банківських кредитів;
- неефективне використання бюджетних коштів, а також внутрішніх та зовнішніх позик.

Аналізуючи практику захисту українських виробників товарів, слід зазначити, що з перших років незалежності України розроблялася система захисту економічного суверенітету, яка мала гарантувати економічну безпеку країни, стимулювати розвиток і реформування національної економіки та забезпечити її інтеграцію у світову економіку. З цією метою в 1991 році був прийнятий Закон “Про зовнішньоекономічну діяльність”, у якому містилися нормативи фінансового, валютного, митно-тарифного та нетарифного регулювання, інструменти експортного контролю, способи реалізації політики в галузі сертифікації товарів у зв'язку з їх ввезенням і вивезенням за кордон. Але на практиці модель регулювання, пропонована в Законі, виявилася незавершеною і часто змінюваною, що призвело до неможливості вироблення єдиної стратегії у даному напрямку [1].

Вступивши до СОТ, Україна відкриває значні можливості для своїх товаровиробників, які принесуть нашій країні кращий доступ до світових ринків, що дозволить розширити експорт продукції. Разом з тим не варто забувати і про той факт, що вітчизняні кордони стануть більш відкритими для імпорту, а тому необхідно бути готовим до того, що рівень конкуренції на внутрішньому ринку суттєво зросте.

Наразі наша країна є повноправним учасником міжнародних торгівельно-економічних відносин. Так, обсяг експорту українських товарів за 2017 р. склав 31,3 млрд. \$, а послуг – 7,8 млрд. \$. У структурі експорту товарів найбільшу частку склали продукція АПК та харчової промисловості (41,3%), продукція металургійного комплексу (23,0%), продукція машинобудування (11,4%) та мінеральні продукти (9,5%).

Експорт українських послуг за 9 місяців 2017 р. представлений транспортними послугами – 55,9%, з яких більшість припадає на транспортування природного газу та нафти. Окрім цього значну частку в експорті послуг займають комп'ютерні та інформаційні послуги – 15,8%, послуги з переробки матеріальних ресурсів – 13,1% та ділові послуги – 8%.

Основним торговельним партнером України в експорті товарів залишається Європейський Союз – його сукупна частка склали 40,2%. Разом з тим, ринки країн СНД досі є традиційними для українських виробників – за

січень-вересень 2017 р. частка експорту українських товарів на ринки СНД становила 16,1%, при цьому частка Росії склала 9,4%. До ТОП-10 найбільших країн-партнерів України, крім ЄС та Росії входять Туреччина, Індія, Китай, Єгипет, Білорусія, США, Молдова та Іран [2].

Приєднання України до Світової організації торгівлі сприяє створенню умов передбачуваності доступу до зовнішніх ринків, усуненню торговельної дискримінації та застосуванню загальноприйнятої правової бази для захисту інтересів українських експортерів за кордоном.

Можливості України забезпечити успішну реалізацію стратегії економічного зростання базуються на такій важливій передумові як спроможність переорієнтації значної частки економіки як на внутрішній, так і на зовнішній ринок. Досить актуальною є проблема нового, більш наближеного до сучасних реалій, визначення системи факторів та показників, що впливають на становище національного товаровиробника та мають бути поліпшеними в результаті запровадження ефективних антидемпінгових санкцій. А для цього треба створити певні умови державного регулювання, однією з яких є захист вітчизняного товаровиробника і внутрішнього ринку, що потребує законодавчої підтримки, надання різноманітних дотацій та субсидій для ефективного розвитку національної економіки [3].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Офіційний веб-сайт Міністерства економічного розвитку і торгівлі України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua/?lang=uk-UA>*
2. *Експорт товарів і послуг з України цього року зріс на 18,5% [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.euointegration.com.ua/ь/news/2017/11/30/7074411/>*
3. *Власюк О. С. Теорія і практика економічної безпеки в системі науки про економіку: наук. доповідь / О. С. Власюк. – К.: Київ, 2017.*

Савчук Олександр Олександрович, магістрант 1 курсу,
Король Володимир Степанович к.е.н., доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ МОТИВАЦІЙНОГО МЕХАНІЗМУ В СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

У процесі ринкових перетворень в Україні виникла нагальна потреба у пошуку ефективних шляхів розвитку існуючої системи охорони здоров'я. До основних задач державної політики в галузі охорони здоров'я можна віднести поліпшення стану здоров'я населення, збільшення тривалості життя, зниження захворюваності на основі розвитку профілактики хвороб, підвищення якості і доступності медичної допомоги. Медичні кадри і, перш за все, лікарі є найбільш значимою і найбільш цінною частиною внутрішніх ресурсів лікувально-профілактичних закладів. Саме вони забезпечують результативність їхньої діяльності. Від сьогоднішніх рішень та дій залежить те, яким стане медичний заклад у майбутньому. Тож пошук шляхів активізації трудового і творчого потенціалу кожного лікаря або медсестри в умовах обмеженості ресурсів є відправною точкою для успішного функціонування державного